

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2022. július 17.
(vasárnap)**

Horváth Géza

LELKI MEGÚJULÁSUNK ÚTJA

Énekek: 97,1; 425; 308,4; 458

Lekció: Neh 8

Alapige: Neh 8,1;5-6

Imádkozzunk!

Köszönjük, Urunk, hogy megvallhattuk ma reggel is ebben a csodálatos zsoltárban, hogy te uralkodsz és ennek minden sziget, az egész teremtettség örüljön, lelkenedezzen! Köszönjük, hogy megadtad azt a lehetőséget, hogy mi tudatosan, nemcsak mint teremtetted, hanem mint megváltottjaid is tudunk örvendezni. Nemcsak a teremtés miatt, hanem azért, mert Ábrahám Uraként Jézus Krisztust Szabadítóul küldted erre a világra.

Köszönjük, hogy a másik ének a kegyelemről beszélt, nem az ítélőszékről, amelyen ülsz, amely valóság lesz, hiszen megítélsz majd egyszer mindeneket, Urunk.

Köszönjük, hogy mi szembesülhetünk azzal az ítélőszékben ülő Bíróval, akit bár megsértettünk, ő mégis annyira szeretett, hogy a vérét ontotta értünk. Köszönjük neked hálaadással, hogy a kegyelem királyi széke előtt lehetünk ma is édes Atyánk. Így ismerhetünk téged, és így hallhatjuk a te szavadat.

Hadd köszönjük meg, hogy ezen a nyári vasárnapon is összejöhetünk több helyről, eléd hozhattuk életünket úgy, amint vagyunk! Amint voltunk az elmúlt héten is, lehet, hogy hibákban, tévedésben, bukásban, vagy felséges színed megsértésével jövünk, megsértettünk téged megint. Köszönjük, hogy adsz lehetőséget arra, így a csöndben is, hogy bűnt bánjon a te néped, és azt tudjuk mondani együtt, hogy vétkeztünk.

Igen, így állunk előtted ma reggel is, Urunk, várjuk a te szavadat, mert olyan Isten vagy, aki nem fordulsz el szótlanul tőlünk.

Kérünk, hogy Szentlelked által világosítsd meg elménket, szívünket, életünket, és add, hogy legyen üzenet számunkra a te igédből, az örök evangéliumból, akár az Ószövetségből olvassuk, akár az Újszövetségből! Legyen szavad ír, s gyógyító erő a számunkra, Jézus Krisztusért kérünk!

Ámen.

Igehirdetés

Isten igéjét a Nehémiás könyve 8. részének első fejezetéből, az 5. és 6. versekből olvasom a következőképpen: „*Mikor pedig eljött a hetedik hónap, és Izrael fiai már a városaikban laktak; az egész nép egy emberként összegyűlt a téren a vízi kapu előtt, és azt mondták az írástudó Ezsdrásnak, hogy hozza elő Mózes törvénykönyvét, melyet az Úr parancsolt Izráelnek. Ezsdrás az egész nép szemé láttára nyitotta fel a könyvet, mert az egész népnél magasabban állt; mikor fölnyitotta, az egész nép fölállt. Akkor áldotta Ezsdrás az Urat, a nagy Istent és az egész nép fölemelt kezekkel így felelt rá: Ámen! Ámen! Majd meghajoltak, és leborultak az Úr előtt arccal a földre.*”

Néhány hete a Bibliaolvasó kalauzunk szerint a Nehémiás könyvét olvassuk, és nem szerettem volna, ha eltelnek úgy a vasárnapok, hogy legalább egy alkalommal ne nézzünk rá ennek a könyvnek egy nagyon fontos kijelentésére.

A 8. részből szeretném hozni, nem mintha a többi részben nem lennének fontos kijelentések, itt azonban – ha lehet mondani – egy még fontosabb kijelentéssel állunk szembe.

Nehémiás könyve Ezsdrás könyvével együtt a nagy újjáépítésről beszél. Mikor a babiloni fogságból több csoportban hazatérnek a zsidók, nagy feladat vár rájuk: a templom és a lerombolt város újjáépítése. A mai ígét azért hoztam innen a 8. részből, mert ez nem az újjáépítésről beszél, nem külső építkezésről – amely egy-egy közösség életében mindig fontos –, hanem még nagyobbról beszél, egy belső megújulásról. Nem falaknak, tetőnek vagy belső berendezéseknek a megújulásáról beszél nekünk ez a rész, hanem a megtérők megújulásáról, egy nagy ébredésről.

Szeretném elmondani a testvéreknek, hogy ez az Ószövetség utolsó nagy ébredése. Nehémiás kora után kezdődik az úgynevezett intertestamentális kor, körülbelül 400 esztendő, amikor Isten hallgat, amikor nincs új kijelentés, nem íródik Szentírás. Mielőtt ez megtörténne, még van egy nagy reformáció, ébredés.

Tulajdonképpen itt nem a falak helyreállításáról van szó, hanem az Isten tisztelének az ember által történő helyreállítása, a nép újbóli eltökéltsége, hogy igen, mi az Urat akarjuk követni. Azért olyan fontos ez számunkra, – amely kb. 2500 évvel ezelőtt történt, amit most olvastam –, mert mi ugyanígy tiszteljük az Istent.

Ahogy ott zajlott egy istentisztelet, ugyanúgy gyakoroljuk ma is. Nincs a világban vagy a környezetünkben olyan terület, ahol azt mondanánk, hogy ugyanúgy csináljuk, mint 2500 évvel ezelőtt.

Nem tudom, a testvérek mit szólnának hozzá, ha operáció előtt állnának, és azt mondaná a sebész, hogy tessék nyugodtan jönni, mi úgy operálunk, ahogy 2500 évvel ezelőtt. Vagy egy asztalos azt mondaná, hogy én ugyanazokkal a gépekkel, eszközökkel csinálom a famunkákat, mint 2500 évvel ezelőtt. Nincs egy terület, ahol azt mondanák, hogy mi ugyanúgy csináljuk, mint 2500 évvel ezelőtt.

Az istentisztelet ugyanolyan, Isten népének a hódolata ugyanolyan. Miért? Azért, mert Isten nem változik, mert nála nincs változás, sem annak árnyéka. Ahogy Ézsaiás mondja: „Istenünk ígéje örökre megmarad!” (Ézs 40,8) A kijelentésben sincs változás 2500 éve. Isten is ugyanaz, aki szólt régen – ahogy énekeljük egyik énekünkben –, aki szól, ugyanúgy szól, nincs más kijelentés, nincs új evangélium, nincs új törvény, érvényes ma is.

Amikor az úrvacsorai liturgiát befejezzük, hallhatja a gyülekezet, hogy: „Így szerezte a mi Urunk az úrvacsorát.” Ott is 2000 évre tekintünk vissza. Hogy szoktuk folytatni? Így éltek vele az apostolok, az első keresztyének, mondhatjuk azt, hogy a reformátorok vagy hitvalló eleink, „és így éltünk vele mi is.” Figyeljétek meg, hogy ez a szó hányszor fordul elő: *így!*

A Nehémiás könyvében is ez egy hallatlanul fontos szó, hogy: *így* vagy inkább úgy mondom, hogy *úgy*. *Úgy*, ahogy Isten elrendeli, megparancsolja. Az életünket mindig ehhez kell igazítani: *úgy*, ahogy elrendelte Isten.

Amikor megújul ez a nép, elkezdik ünnepelni a lombátrák ünnepét. Azért, mert a Biblia szerint Józsué kora óta nem ünnepelték. Ezsdrásnál, mikor kezd helyreállni az istentisztelet, elkezdik ünnepelni. De, amikor még mélyebben hat rájuk az ige, észreveszik, hogy nem úgy ünneplik, ahogyan Isten elrendelte. Akkor azt mondják: visszamegyünk oda, ahogy el van rendelve, ahogy eredetileg volt.

Az útvacsorát is mindig ünnepelte az egyház, 2000 éve ünnepli, mindegy, hogy hogy hívták, csak az volt a döntő, hogy 1500 évig nem *úgy* ünnepelték, ahogy Jézus Krisztus elrendelte, hogy „ezt cselekedjétek”. Amikor olvasom, hogy „ezt cselekedjétek”, mindig beleérttem azt is, hogy „*így* cselekedjétek”. Mindig nyugodtan beleérthetjük, hogy *így* cselekedjétek!

Mikor jött a reformáció, akkor azt mondták, hogy *úgy* akarjuk, ahogy azt Jézus Krisztus elrendelte. A Nehémiás könyvének ez a nagy ébredése. Az ébredés mindig ez: *úgy*, ahogy az Isten elrendelte, *úgy*, ahogy az Isten akarja, *úgy*, ahogy Istennek tetszik, ahogy neki kedves. Úgy szeretnénk gyakorolni az Isten tiszteltét, hogy ő abban gyönyörködjön, hogy megszólaljon a mi hatalmas Urunk, hogy jól vagyon – folytathatnánk azzal –, mert helyesen imádsz, helyesen tisztelsz engem az örökkön-örökké élőt.

Manapság rengeteg építkezés folyik. Azt lehet mondani, hogy a türelmi rendelet után volt ennyi építkezés az egyházban, mint most.

De itt mi követi az építést? Ebben az a csoda, testvérek, hogy miután van ez a nagy építkezés – mikor a 7. hónap eljött, Izráel fiai már a városokban laktak –, az egész nép összegyűlt a Vizi kapu előtt, és azt mondták Ezsdrásnak: Hozza elő Mózes törvénykönyvét, amit az Úr parancsolt Izráelnek!

Adja meg az Úr – és ezért imádkozzatok –, hogy ma, ahol építenek új templomokat, gyülekezeti házakat, ott ez kövesse mindig; hogy a nép összegyűl, és azt mondja: hozzák elő a törvénykönyveket, az Isten igéjét!

A II. Helvét Hitvallás így szól a Szentírásról: „Ebben a Szentírásban a Krisztus egyetlen egyháza a legteljesebb mértékben kifejtve találja mindazt, ami egyrészt az üdvözítő hitre, másrészt, ami az Istennek tetsző élet helyes alakításra vonatkozik.”

Nagyon szépen van megfogalmazva, hogy mit jelent számunkra az ige, a Biblia. Én inkább úgy mondanám, hogy a Szentírásban van egyedül kijelentve az ige – Bullinger akkor így írta le –, de nyugodtan mondhatjuk ezt, hogy csak a Szentírásban van kijelentve, ami egyrészt az üdvözítő hitre, másrészt az Istennek tetsző élet helyes alakítására vonatkozik.

Másképp nem is lehet hinni, mert a hit az Isten igéje által van, hallásból, a hallás pedig Isten igéje által. Egy majdnem elkészült építkezés végén ez a nép dicse-

LELKI MEGÚJULÁSUNK ÚTJA

kedhetett volna, hogy lám mit tettünk, ehelyett ők arra kíváncsiak, hogy mit mond Isten, mit mond az ige.

Még gyerek voltam, amikor a lelkészünk egyszer a szerecsen komornyikról prédikált. Ez volt a textus: Filep megkérdezi a szerecsen komornyikot, hogy „érted-e, amit olvasol?” A lelkészünk ezt úgy fogalmazta meg, hogy olvasod-e, amit értened kell? Ő olvasta, csak nem értette. Ugyanakkor nagyon sok ember azért nem érti, mert nem is olvassa.

Nehémiás könyvében is azt mondják, hogy hozzátok elő az igét, és kezdjen belőle felolvasni! Hadd irányítsam a figyelmeteket egy nagyon fontos részletre, mert tudniillik a tőlünk kérdezőknek adhatunk erre komoly választ!

Biztos találkoztatok olyan emberrel, aki – mikor szóba kerül a Biblia – azt mondja, hogy azt is csak emberek írták. A Nehémiás 8,1-ben itt a válasz. A nép azt mondja az írástudó Ezsdrásnak, hogy „hozza elő Mózes törvénykönyvét, amelyet az Úr parancsolt Izráelnek.” Ez a válasz.

Emberek írták? Ha emberek írták, akkor annyit tudott volna előhozni Ezsdrás is, amit Mózes leírt. De mit mond a nép? Hozd elő Mózes törvénykönyvét, amit az Úr parancsolt Izráelnek! Ők elismerik, hogy ez az Úrtól származik, amit az Úr parancsolt Izráelnek, tehát nem azt, amit Mózes írt.

Itt kezdődik mindig a hit, az ébredés, a megújulás, ha valaki nagyvá teszi és nagyra tartja az Isten igéjét. Akik lekicsinylik, lebecsmérik az Isten igéjét; hogy azt is csak emberek írták, azoknak azt tudjuk mondani, hogy higgy és térj meg!

Hol kezdődik a lelki megújulás, a lelki élet? Ott kezdődik, amikor az ige nagyvá lesz. A Nehémiás 8-at azért hoztam most, mert itt látjuk, hogyan lesz az emberek előtt nagyvá az Isten igéje. Ezsdrás feláll egy emelvényre, ebben a fordításban úgy van, hogy szószékre. Nem ő az első az Ószövetségben, aki feláll egy szószékre. Ezzel is azt fejezte ki Ezsdrás, hogy az Isten igéje magasabban van, fölöttünk van.

Amikor a 6. osztályos hittanosokat elhozom az iskolákból egy hittanórára, azal kezdem, hogy milyen a templom berendezése. Elmondom nekik, hogy ez a szószék. Mitől szószék? Ezsdrás is hasonló emelvényről olvasta föl az igét, nyitotta ki a törvénykönyvet.

A hangvető azért van, hogy a hang jobban terjedjen. Ha nincs mikrofon, erősítő, azért van rá szükség, hogy jobban hallják a gyülekezet tagjai az Isten igéjét. A hitbeli megújulás második lépése ez, hogy fölöttem van az ige, én vagyok alatta. Ezért nem engedjük, hogy itt elől valami magasabban legyen, mint a Biblia, mint a szószék.

Voltak olyan kezdeményezések egyszer, hogy valami magasabban legyen, és mondtam, ha magasabban van, mint a szószék, akkor nem lehet. Ha megfigyelitek, minden református templomban a szószék közepén van. Nem lehet oldalt egy szószék és közepén egy orgona. A szószék mindig közepén van, mert ezzel fejezzük ki, hogy az az ige, és az ige Ura és szerzője fölöttünk van, és közepén van. A hit elismeri, hogy fölöttünk van az Isten igéje.

Amikor behozta Ezsdrás a törvénykönyvet, az egész nép felállt. Ezért hallgatjuk mi is fennállva az Isten igéjét. Ez a nép ebben nem fáradt el. A nap negyed részében álltak, reggeltől délig állva hallgatták az Isten igéjét. Sokszor mi még a kényelmes

székeken, kényelmes körülmények között sem bírnánk hallgatni ilyen hosszan az igét, valljuk meg őszintén!

Amikor valaki nagyon éhes, akkor nem győzi tele enni magát, vagy ha nagyon szomjas, nem győzi tele inni magát. Ehhez hozzátartozik, hogy évtizedeken keresztül volt egy lelki szárazság. Fialtal megtérteknél látom, hogy nem tudja letenni a Bibliát. Nem győzi tele enni, tele inni magát, mert nagyon sok bepótolni valója van. A nép is mondhatja, hogy nekünk nagyon sok bepótolni valónk van. Évtizedek múltak el, amikor alattunk volt az ige.

Ezsdrás az egész nép szeme láttára nyitotta fel a könyvet, mert az egész népnél magasabban állt. Nem az a lényeg, hogy Ezsdrás volt magasabban, hanem az ige, a Szentírás, a Mózes törvénykönyve. Ez valószínűleg Mózes 5. könyvét jelentette, mert abban van összefoglalva a Mózesnek adott törvény és rendelkezés.

„Akkor áldotta Ezsdrás az Urat, a nagy Istent, és az egész nép fölemelt kézzel így felelt rá: Ámen! Ámen!” (Neh 8,6) A lelki megújulás következő mozzanata mindig az, amikor az igére azt mondom, hogy: Ámen. Az „ámen” azt jelenti a Bibliában, hogy „úgy van”. Valaki azt mondta egyszer, hogy a Bibliában a hitnek a szava az ámen: úgy van. Amikor az ember meghajol Isten igéje előtt, és azt mondja, hogy neked van igazad: úgy van!

Jósiás király idejében szintén volt egy nagy reform. Megtalálják a Bibliát, tekerceket, a templom falába volt befalazva. Amikor Jósiás királynak és az udvar népének felolvassák, akkor Jósiás király az áment úgy fogalmazza meg: ha ez igaz, akkor nekünk végünk, mert mi nem eszerint éltünk.

Akkor indul el egy nagy reform, megújulás, mert azt mondják, hogy mi ehhez szeretnénk szabni az életünket, eszerint szeretnénk járni, úgy van! Testvérek, ezért a hit szava az ámen. Nincs kérdőjel, hogy: csakugyan? Ez mindig az ördög szava: csakugyan azt mondta Isten? A hitnek mindig az ámen a szava: úgy van! Az egész nép ráfeleli: „Ámen! Ámen!”, és leborulnak az Úr előtt.

Először bűnbánatra jutnak, mert ebben fejezik ki, hogy mi ezt nem tartottuk meg, mi nem eszerint jártunk. Hátranéznek az életük megtett szakaszára, és azt mondják, hogy nem eszerint gyakoroltuk se az istentiszteletünket, se az életünket, nem ehhez szabtuk az erkölcsöt, nem így neveltük a gyermekeinket, nem így töltöttük el a szabadidőnket... lehetne vég nélkül sorolni.

Ezsdrásék azt mondják, hogy most kezdjete el örülni, mert az Úrnak öröme a ti erősségetek! És elkezdenek örülni, mert a lelki élet nincs máshogy, a megszorodást mindig öröm kell, hogy kövesse! Nem járhatunk a bűn miatti állandó szomorúságban, hanem az Isten bűnbocsátó kegyelme miatti örömben élhetjük az életünket.

Ezsdrásék mintegy felszabadítják őket, feloldozzák őket, mert Isten igéje old is. Eloldja ezeket a szomorúságokat, és azt mondja: most már örüljete! Szolgáljatok az Úrnak inentől kezdve örvendezéssel, menjete eléje hálaadással, dicsérjete és magasztaljátok az Urat!

Beismerik és felismerik, hogy Isten mindenható, örökkévaló, változhatatlan, hűséges, szabadító Isten, és rálépnek egy útra, amit addig nem jártak.

Hadd mondjam el az igének egy nagyon fontos üzenetét: ha valaki nem járta ezt az utat, arra rá lehet lépni, el lehet kezdeni!

Volt egy kedves házaspár ismerősöm a gyülekezetben, ahol felnőttem. A férj pedagógus volt, a feleség egy másik területen dolgozott. Az 1960-70-es években egy pedagógusnak nem volt tanácsos templomba járni. Járhatott, de a következményekkel számolnia kellett a kommunizmusban. A 70'-es évek elején volt egy esküvő, és az ifjú pár meghívta ezt a házaspárt is. Ott olyan csoda történt, hogy a feleség egy ilyen megújuláson, újrakezdetesen ment át, mint amit Ezsdrás könyvében olvasunk, hogy meghallotta az ígét, megértette, és rálépett erre az útra. Én már évekkel később ismertem meg, nem akkor, amikor ez történt. Olyan kedves, szelíd, alázatos tagja volt a gyülekezetnek, aki – ha a lelkészünk nem volt otthon – még a bibliaórát is megtartotta. Be voltak osztva a hívők, hogy ki mikor tartja meg a bibliaórát, ha a lelkész nincs otthon, mert másutt szolgál.

Persze fizetésemelést, vezető beosztást nem kapott, de ez az asszony roppant boldog volt, ezt az örömét nem lehetett elvenni. Úgy indult el, hogy kinyílt a Biblia egy esküvő alkalmával. Egy esküvő elsősorban a párnak szól, de látjátok, nem csak nekik szólt az ige. Ő ott döntötte el, hogy rálép erre az útra, meg is maradt ezen az úton, azóta már célba is ért, és már a színről-színre látás csodájában dicséri a mi drága Urunkat.

Jézus Krisztus azt mondta, amikor leborult az Atya előtt: „Én a te ígédet nekik adtam...” (Jn 17,14) Nem Ezsdrás az, akitől kapjuk az ígét, Ezsdrás csak kihozza a könyvet. Az ígét Jézustól kapjuk, nem a lelkésztől, aki kinyitja a Bibliát, nem a csoportvezetőtől, aki próbálja magyarázni a szentírási szakaszt. Azt mondja Jézus Krisztus: „Én a te ígédet nekik adtam.” Mert ő maga az Ige, aki itt van a Bibliában, az Ó- és Újszövetség lapjain!

A mai ige arról szól, hogy hogyan fogadjuk a nekünk adott ígét. Mennyire vagyunk készek, képesek, készségesek az ige hallására?

Végül még egy gondolat – amit textusként ugyan nem olvastam fel, de itt van ebben a szakaszban – amikor azt mondja Nehémiás: „Menjetek, egyetek kövér falatokat, és igyatok édes italokat, küldjétek belőle azoknak is, akik semmit sem készítettek, mert ez a mi Urunk szent napja, és ne bánkodjatok, mert az Úrnak öröme a ti erősségetek! Ekkor elment az egész nép, hogy egyen és igyon, és másoknak is küldjön belőle.” (Neh 8,10-12)

Meghallgatják az ígét, a 9. fejezet 20. versét már nem olvastam el, de ott van, hogy a Szentlélek által megértik, mert különben nem lehet megérteni az ígét.

Mi lesz a következménye? Hogy esznek, isznak, és másoknak is küldenek belőle. Nagyon röviden foglalja össze az ige, vagyis folytatódik az istentisztelet akkor is, amikor már nem olvassák a könyvet. Nem szűnik meg, hanem folytatódik ebben, hogy másoknak is küldenek az ételükből-italukból. Másokhoz is odafordulnak. Először az Úrhoz kell odafordulni, először az Urat akarják hallani, utána pedig odafordulnak mások felé, mert nemcsak érteni akarják az ígét, hanem élni is akarják a hallottakat. Ezt is jó megvizsgálunk, hogy van-e következménye annak, amit hallunk, van-e az élő ígének hatása az életünkre nézve!

Gyermekkoromban mi laktunk a templomtól a legmesszebb, autóval kellett menni istentiszteletre. Abban az időben még kevés autó volt, nem annyi, mint most. Délben már nagyon igyekeztünk haza, de az istentisztelet után édesapám mindig hazavitt egy bácsit, aki a falu legmesszebb részén lakott. Reggel még el

tudott jönni a templomba, de hazafelé már nem tudott volna menni, ezért mindig hazavittük. Olyan hálás vagyok ezért, hogy gyerekként megtanulhattam, hogy ha valamiben nem nyilvánul meg az, hogy én az Úr felé fordultam, akkor hogyan tudok a másik ember felé fordulni! Amit kaptam, az nem csak az enyém, nem saját használatra kaptam, hanem továbbadásra. Amit ettek, ittak, abból annak is adtak, akinek nem volt.

Ez az Isten igéjének hatása, ebben újuljon meg a mi életünk, testvérek, ne fáradjunk el! Sokakkal találkozom, akik néha megjegyzik, hogy belefáradtak. Ne fáradjunk bele az ige tanulmányozásába, olvasásába, hallgatásába! Szent alázattal halljuk meg és teljesítsük készségesen, amit mindenható, örökkévaló Istenünk a szívünkre helyez!

Ámen.

Imádkozzunk!

Drága Urunk, hadd köszönjük meg hálaadással, hogy ugyanúgy gyakorolhatjuk az istentiszteletet, mint annak idején Ezsdrásék! Köszönjük, hogy egy lelki népnek vagyunk lelkileg örökösei. Nem testileg, hanem lelkileg utódai, Ábrahám magva, fiai. Ami nem abban nyilvánul meg, hogy tőle származtunk volna, hanem Ábrahám hitéből valók vagyunk mi is.

Köszönjük, hogy a nép még a törvényben is gyönyörködött. Bocsásd meg, Urunk, hogy a ma embere még az evangéliumban sem tud gyönyörködni! Még a törvény is – amelyről meg van írva, hogy abból csak a bűn felismerése adódik – fontos volt a számára, mint a te szavad és kijelentésed. Bocsásd meg, Urunk, hogy a ma emberének az evangélium ígérete, amely a bűn elengedéséről, megoldásáról szól, nem jelent semmit!

Bocsásd meg, Urunk, hogy ez az egész teremtett világ fut a kényelem, a szórakozás és minden más felé, és nem úgy van, mint Ezsdrás korában, mint az ébredések idején, hogy összegyűlnek az Isten igéjének hallgatására!

De köszönjük, hogy van neked néped, Urunk, amely ezt teszi, és hisszük, hogy ezt a népet te gyűjtöd össze, te vonzod, és Lelked által te teszed fogékonyá és értelmessé az ige előtt, hogy ne csak halljuk, hanem meg is értsük, mi az, amit tennünk kell, hogyan éljünk kedved szerint!

Urunk, áldd meg a most kezdődő csendesheteket, nemcsak itt, hanem minden gyülekezetben, ahol felemelik a Szentírást, ahol azt akarják hallani és tanulmányozni! Legyen ott a te áldott Szentlelked, világosítsa az elméket, akár gyermekekről, fiatalokról vagy felnőttekről van szó!

Kezedbe tesszük betegeinket, öregjeinket. Kérünk téged, Urunk, hordozd a gyámoltalanokat, te légy a gyászolókkal, özvegyekkel, árvákkal! Te légy azokkal, Urunk, akik pihenésüket töltik, szabadságon vannak, nyaralnak! Te őrizd meg a fiatalokat, gyermekeket ezen a nyáron is a szünidőben!

Kérünk, Urunk, adj békét itt a szomszédunkban, vezesd a népek vezetőit, hiszen tudjuk, hogy szívüket te hajtod ide s tova, királyokat emelsz és királyokat döntesz! Engedd, hogy megszűnjön a háború, legyenek értelmes vezetők, akik nem a pusztulás felé viszik a népet, az embereket, gyermekeket, családokat, épületeket, hanem a békességet keresik és a megmaradást!

LELKI MEGÚJULÁSUNK ÚTJA

Kérünk téged hatalmas, könyörülő Istenünk, hogy szánj meg bennünket és könyörülj meg rajtunk!

Ámen.

458. ének

1. A - ki ér - tem meg-nyíl-tál,

Rejts el, ó, ö - rök kő - szál!

Az a víz s a drá - ga vér,

Me-lyet on - tál a bú - nér',

Gyógy - ír lé - gyen lel-kem-nek,

Bűn - től s vád - tól ment-sen meg!

2. Törvényednek eleget / Bűnös ember nem tehet;
Buzgóságom égne bár, / S folya könnyem, mint az ár:
Elégtételt az nem ad, / Csak te válthatsz meg magad.
3. Jövök, semmit nem hozva, / Keresztedbe fogódzva,
Meztelen, hogy felruházz, / Árván, bízva, hogy megszánasz;
Nem hagy a bűn pihenést: / Mosd le, ó, mert megemészt!
4. Ha bevégzem életem, / És lezárul már szemem,
Ismeretlen bár az út, / Hozzád lelkem mennybe jut:
Aki értem megnyíltál, / Rejts el, ó, örök kőszál!